

До 15-річчя РІС КСУ

**ЗБІРКА СТУДЕНТСЬКИХ
ПЕРЕКЛАДІВ**

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ
РІВНЕНСЬКИЙ ІНСТИТУТ СЛОВ'ЯНОЗНАВСТВА
КИЇВСЬКОГО СЛАВІСТИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Кафедра теорії і практики перекладу
романо-германських мов

014-070

*До 15-річчя Рівненського інституту слов'янознавства
Київського славістичного університету*

ЗБІРКА СТУДЕНТСЬКИХ ПЕРЕКЛАДІВ

Рівне – 2011

УДК 81'253
ББК 81.1
З – 415

«Збірка студентських перекладів» (1995-2011) для студентів спеціальності 7.030505 – „Переклад”.

Укладачі та рецензенти:

Н. Ю. Тарасюк, к. філол. н., доцент, завідувач кафедри теорії і практики перекладу романо-германських мов Рівненського інституту слов'янознавства Київського славістичного університету;

О. В. Константинова, к. філол. н., доц. кафедри теорії і практики перекладу романо-германських мов Рівненського інституту слов'янознавства Київського славістичного університету;

Т. В. Бісовецька, к. філол. н., ст. викладач кафедри теорії і практики перекладу романо-германських мов Рівненського інституту слов'янознавства Київського славістичного університету.

Обговорено та затверджено на засіданні кафедри теорії і практики перекладу романо-германських мов РІС КСУ, протокол №8 від 12 квітня 2011 року.

РІВНЕ – 2011

ПЕРЕДНЄ СЛОВО

У першу Збірку студентських перекладів увійшли художні україномовні переклади поезій та коротких прозових творів з англійської та французької мови, а також німецькомовні інтерпретації віршів Тараса Шевченка та українських народних пісень.

До Збірки включено роботи переможців кафедрального щорічного перекладацького конкурсу з англійської мови; тексти конкурсного перекладу віршів франкомовних поетів Канади, що його проводить кафедра французької філології Київського національного університету ім. Тараса Шевченка, посольство Канади в Україні та Асоціація викладачів французької мови в Україні; перекладацькі спроби молодших студентів, здійснені на заняттях з практики перекладу, і навіть школярів, які були задіяні в наших конкурсах у рамках профорієнтаційної роботи.

Повнота передачі прагматичних і стилістичних особливостей вихідних оригінальних текстів варіюється від адекватного перекладу до вільної інтерпретації, а подекуди і підрядкового перекладу віршованого тексту, однак ми зберегли авторський підхід до перекладу творів, не втручаючись у перші й тим такі цінні експерименти на перекладацькій ниві. Сподіваємося, що дебют матиме гідне продовження, і молоде покоління тлумачів плідно й творчо працюватиме задля зближення української і західноєвропейської культури та розквіту і збагачення української мови.

З найщирішими побажаннями успіхів

Колектив кафедри

ПЕРЕКЛАДИ З АНГЛІЙСЬКОЇ

William Henry DAVIES
Robert FROST
Thomas HOOD
Randall JARRELL
Marian KEYES
Jamaika KINCAID
Charles MACKAY
Edna St Vincent MILLAY
Percy Bysshe SHELLEY
Alfred, Lord TENNYSON
Dylan THOMAS
Mark TWAIN

БІСОВЕЦЬКА Світлана
ВАКУЛЬЧИК Андрій
ВИХІВСЬКА Марина
ВОДОП'ЯН Микола
ЛАРІОНЕНКО Маріанна
ЛУНЬОВ Антон
ПИСАРЧУК Олександра
РАЧИНСЬКА Оксана
РЕВКО Ірина
САФЮК Олена
СЕРЕДИНСЬКА Ольга

PERCY BYSSHE SHELLEY
(1792 – 1822)

AUTUMN

The warm sun is failing,
The bleak wind is wailing,
The bare boughs are sighing,
The pale flowers are dying,
And the year,
On the earth her death-bed,
In a shroud of leaves dead,
Is lying.

The chill rain is falling,
The night worm is crawling,
The rivers are swelling,
The thunder is knelling
For the year.
The blithe swallows are flown,
And the lizards each gone
To his dwelling.

ПИСАРЧУК ОЛЕКСАНДРА
І курс 1995 – 1996 н.р.

ОСІНЬ

Не гріють вже промені сонця,
І холодом віють вітри,
Гілки оголені в віконця
Все б'ють, як за осінньої пори.
А бідні квіти помирають
На троні мертвому землі,
З зів'ялим листям розмовляють,
Прощаючись із роком назавжди...

Холодний дощ – і це все він,
Радіючи у тиші ночі,
Б'є, мов у похоронний дзвін,
Вдивляючись у грома ясні очі.
А ластівки у вирій відлітають,
Кружляючи над водами ріки.

І ящірки в оселі заповзають –
Ховаються від лютої зими.

РАЧИНСЬКА ОКСАНА

І курс 1995 – 1996 н.р.

ОСІНЬ

Тепле сонце зникає, десь йде...
Вітер голий голосить і виє,
І десь важко гілка зітхне,
Мила квітка бліденька помре...
І з останнім подихом в грудях
Рік лежить на смертнім одрі
Затухаючої землі.

Дощ байдужий впаде на малого
Хробака, що у темінь повзе.
Ріки здіймуться хвилями,
Й грому теї ночі лунатиме дзвін
За спасіння року душі...

І блаженні ластівки в небо легко
здіймуться.

А у землі із холодними кров'ю і серцем
Зникнуть ящірки – чарівники.

CHARLES MACKAY

(1814 – 1889)

You have no enemies, you say?
Alas, my friend, the boast is poor;
He, who has mingled in the fray
Of duty, that the brave endure,
Must have made foes! If you have none,
Small is the work that you have done.
You've had no traitor on the hip,
You've dashed no cup from perjured lip,
You've never turned the wrong to right,
You've been a coward in the fight.

РАЧИНСЬКА ОКСАНА

І курс 1995 – 1996 н.р.

У тебе ворогів нема?
Ти, друже мій, хизуєшся дарма!
Той, хто тримається обов'язків і прав,
Заслужить ворогів. Якщо ж ти їх не мав,
Нічого, мабуть, ще і не зробив.
Ти зрадника в обличчя не зустрів,
Брехливі губи не примусив визнать правду,
Не зняв з тої душі брудного пилу,
Не поспішив комусь допомогти,
Або ж із битви, ніби заєць, втік лякливо.

ВАКУЛЬЧИК АНДРІЙ

І курс 1995 – 1996 н.р.

У тебе ворогів нема? На жаль,
Ти похвалився, друже, недоречно.
Той, хто й честь у бійці захищав,
І мужньо потерпав невдачу,
Повинен мати ворогів! Якщо ж не так,
То мало було зроблено, бо ти
Не вибив з губ брехливих перемоги кубка,
Не поборовши черствої брехні.
І в чесному бою
Ти виявився трусом!

DYLAN THOMAS

(1914 – 1953)

DO NOT GO GENTLE INTO THAT GOOD NIGHT

Do not go gentle into that good night,
Old age should burn and rave at close of day;
Rage, rage against the dying of the light.

Though wise men at their end know dark is right,
Because their words had forked no lightning they
Do not go gentle into that good night.

Good men, the last wave by, crying how bright
Their frail deeds might have danced in a green bay,
Rage, rage against the dying of the light.

Wild men who caught and sang the sun in flight,
And learn, too late, they grieved it on its way,
Do not go gentle into that good night.

Grave men, near death, who see with blinding sight
Blind eyes could blaze like meteors and be gay,
Rage, rage against the dying of the light.

And you, my father, there on the sad height,
Curse, bless, me now with your fierce tears, I pray.
Do not go gentle into that good night.
Rage, rage against the dying of the light.

РЕВКО ІРИНА

IV курс 2006 – 2007 н.р.

НЕ ЙДИ ТАК СТІМКО В ТЕМНОТУ БЕЗКРАЙНЮ НОЧІ

Не йди так стрімко в темноту безкрайню ночі.

І віком зрілий на заході дня боротись мусить за життя-
Гнівись, лютой, все ж не заплющуй свої очі!

Хоч мудрі знають, що в кінці так має бути точно,
І їх слова не суперечать нашій сутності людській, –
Не йдуть так стрімко в темноту безкрайню ночі.

А на прощання добрий чоловік згадає свої сни пророчі,
Жалітиме про вчинків марність, слабкість і тривожність...
Гнівись, лютой, все ж не заплющуй свої очі!

Несамовиті відчайдухи, що зорі з неба всі халати хочуть
І пізно розуміють цінності життя, втрачають сенс свого буття, –
Не йдуть так стрімко в темноту безкрайню ночі.

Сумний, понурий чоловік за крок до вічності шепоче,

І погляд, що жевріє, вже в останнє так радіє,
Гнівись, лютой, все ж не заплющуй свої очі.
І ти, мій батько, на межі сумної точки,
Тебе молю, прости чи прокляни мене в кінці кінців,
Не йди так стрімко в темноту безкрайню ночі,
Гнівись, лютой, все ж не заплющуй свої очі...

PERCY BYSSHE SHELLEY

(1792 – 1822)

MUSIC

I pant for the music which is divine,
My heart in its thirst is a dying flower,
Pour forth the sound like enchanted wine,
Loosen the notes in a silver shower,
Like a herbless plain, for the gentle rain,
I gasp, I faint, till they wake again

Let me drink of the spirit of that sweet sound,
More, oh more, – I am thirsting yet,
It loosens the serpent which care has bound
Upon my heart to stifle it,
The dissolving strain, through every vein,
Passes into my heart and brain.

As the scent of a violet withered up,
Which grew by the brink of a silver lake;
When the hot noon has drained its dewy cup,
And mist there was none its thirst to slake –
And the violet lay dead while the odour flew
On the wings of the wind o'er the waters blue –

As one who drinks from a charmed cup
Of foaming, and sparkling and murmuring wine,
Whom, a mighty Enchantress filling up,
Invites to love with her kiss divine...

РЕВКО ІРИНА

IV курс 2006 – 2007 н.р.

МУЗИКА

Жадаю слухати божественні пісні,
І серце з спраги, наче квітка, в'яне.
І ллються звуки, як в магічному вині,
І спів у срібній зливі тане,
Як луг сухий, в чеканні ніжного дощу –
Я задихаюсь, млію і тремчу.

Я п'ю за дух, за той солодкий тон,
Все більш і більш, а я не напиваюсь.
Це звільнює мене від перепон,
Які стискають моє серце, я звільняюсь...
Легке напруження проходить крізь судину,
А потім – в моє серце, мозок, спину.

Як аромат фіалки чути в будень,
Який доходить з берега ріки,
Висушус росу жаркий полудень,
Туман не гасить тої спраги, навпаки.
Зів'яла ніжна квітка, а пахощі літають
На крилах вітру, та над водами кружляють.

Як зробиш ти ковток із чаші чарівної
Пінистого й іскристого вина,
Яку наловнила Чаклуна із горою, -
Кохання кляче з поцілунок божества...

ROBERT FROST

(1874 – 1963)

NOTHING GOLD CAN STAY

Nature's first green is gold
Her hardest hue to hold,
Her early leaf's a flower,
But only so an hour,
Then leaf subsides to leaf,
So Eden sank to grief,
So dawn goes down to day,
Nothing gold can stay.

ПИСАРЧУК ОЛЕКСАНДРА

I курс 1995 – 1996 н.р.

НІЩО НЕ БУДЕ ВІЧНИМ

Природи першоліст – безцінний,
Відтінкам не знайдеш заміну.
Найперша зелень ніжно шелестить,
І так – лиш мить.
Листки стають листками,
Рай – смутком вбраний,
Світанок – днем вже звичним...
Ніщо не буде вічним.

THOMAS HOOD

(1799 – 1845)

No sun - no moon!
No morn - no noon!
No dawn - no dusk - no proper time of day -
No sky - no earthly view -
No distance looking blue -
No road - no street! -
No "t'other side the way" -
No end to any Row -
No indications where the Crescents go -
No top to any steeple -
No recognitions of familiar people -
No warmth, no cheerfulness, no healthful ease,
No comfortable feel in any member -
No shade, no shine, no butterflies, no bees,
No fruits, no flowers, no leaves, no birds,
November!

ПИСАРЧУК ОЛЕКСАНДРА

I курс 1995 – 1996 н.р.

ПАДОЛИСТ

Пала сонце і місяць,
Пропадає тепло.
Пала сутінки й світаю,
Час пропав вже давно.
Не владають у очі

Риси друзів, - і знов
Пропадають вночі
Надголів'я церков.
І опали вже квіти,
Навіть тінь не зустріти,
Пада з дерева лист –
Подолист.

WILLIAM HENRY DAVIES
(1871 – 1940)

LEISURE

What is this life, if full of care,
We have no time to stand and stare.
No time to stand beneath the boughs
And stare as long as sheep or cows.
No time to see, where woods we pass,
Where squirrels hide their nuts in grass.
No time to see, in broad daylight,
Streams full of stars, like skies at night.
No time to turn at Beauty's glance
And watch her feet, how they can dance.
No time to wait till her mouth can
Enrich that smile her eyes began.
A poor life this is if, full of care,
We have no time to stand and stare.

ПИСАРЧУК ОЛЕКСАНДРА
I курс 1995 – 1996 н.р.

ДОЗВІЛЯ

Що ж це за життя – ми такі метушливі
Й не маємо часу, щоб глянуть навколо,
Як стадо корів, що бредє неквапливо,
Замріяно й тихо по полю.
Минаємо ліс – і не бачимо ми,
Як білки ховають горішки в траві,
Як радісно світить яскраве проміння,
Збираючи зорі із неба склепіння.
Не маємо часу на пробіск краси,
Що в танці кружля. Не чекаємо ми,

Коли її усміх – чарівний, квітчастий
Засвітить в серцях наших вогник незгасний...
Ми бідно живемо і просто нещасні:
Йдемо – і минаємо все, що прекрасне.

ALFRED, LORD TENNYSON
(1809 – 1892)

THE EAGLE

He clasps the crag with crooked hands;
Close to the sun in lonely lands,
Ringed with the azure world, he stands.
The wrinkled sea beneath him crawls;
He watches from his mountain walls,
And like a thunderbolt he falls.

ВОДОП'ЯН МИКОЛА
IV курс 2006 – 2007 н.р.

ОРЕЛ

Вчепившись кігтями у скелі,
Відкритий вітру й небесам,
Завмер в блакитній він пустелі,
Під сонцем і на каменях.
Під ним бентежить хвилі бриз;
Він дивиться з гори на мис,
І блискавкою мчить униз.

ЛУНЬОВ АНТОН
V курс 2006 -2007 н.р.

ОРЕЛ

Кігтями держиться за скелю міцно він
До сонця ближчий в цій місцині він один
Навколо лиш блакитний світ, у небі його дім
Під ним бурхливе море ніби завмирає
Він з кам'яної башти гордо визирає
Й мов блискавка обрану жертву уражає

ОЛЕНА САФІЮК

V курс 2006-2007 н.р.

ОРЕЛ

Він скелю крилами своїми обіймає
І близько сонця в безвісті кружляє;
Оточений блакиттю, він витає.

І море синє попід скелею буяє;
З висот своїх він землю оглядає
Та каменем додолу поринає.

РЕВКО ІРИНА

IV курс 2006-2007 н.р.

ОРЕЛ

Він пазурами скелю могутніми стискає,
Над землями пустими під сонцем сам кружляє,
Блакить небесна світу його там обіймає.
Бурхливе пінне море під орлом кипить,
З гори високої він дивиться і вмить,
Неначе блискавка, униз стрілою мчить.

EDNA ST VINCENT MILLAY

(1892 – 1950)

Love is not all: it is not meat nor drink
Nor slumber nor a roof against the rain;
Nor yet a floating spar to men that sink
And rise and sink and rise and sink again;
Love cannot fill the thickened lung with breath,
Nor clean the blood, nor set the fractured bone;
Yet many a man is making friends with death
Even as I speak, for lack of love alone.
It well may be that in a difficult hour,
Pinned down by pain and moaning for release,
Or nagged by want past resolution's power,
I might be driven to sell your love for peace,
Or trade the memory of this night for food.
It well may be. I do not think I would.

МАРИНА ВИХІВСЬКА

V курс 2008-2009 н.р.

Кохання – це ніщо: не їжа, не питво,
Не сон і не притулок від негоди.
Людині, що іде щораз на дно,
Воно також не стане у пригоді.
Легені з ним повітрям не сповняться,
Не зціляться кістки, не завирує кров.
Людина й смерть, можливо, порідняться,
Та й тут не допоможе їм любов.
І я, напевно, у скрутні часи,
Від болю змучившись, благав би врятування,
Й рішучості, що мав колись. Просив
За спокій би зректись кохання.
Щоб голод втамувати, згадку про цю ніч
Віддати... Але я б цього не зміг.

RANDALL JARRELL

(1914 – 1965)

THE DEATH OF THE BALL TURRET GUNNER

From my mother's sleep I fell into the State,
And I hunched in its belly till my wet fur froze.
Six miles from earth, loosed from its dream of life,
I woke to black flak and the nightmare fighters.
When I died they washed me out of the turret with a hose.

ВОДОП'ЯН МИКОЛА

IV курс 2006 – 2007 н.р.

СМЕРТЬ СТРІЛКА-РАДИСТА

Із материнського сну я потрапив в Державу
І скорчився і її утробі, поки не покрилися кригою
Шолом і комбінезон на висоті шести миль
Прокинувся я до життя в вибухах зенітних снарядів
Потім мене змили шлангом з поверхні турелі

PERCY BYSSHE SHELLEY
(1792 – 1822)

THE CLOUD

I bring fresh showers for the thirsting flowers,
From the seas and streams;
I bear light shade for the leaves when laid
In their noon-day dreams.
From my wings are shaken the dews that waken
The sweet buds every one,
When rocked to rest on their mother's breast,
As she dances about the Sun.
I wield the flail of the lashing hail,
And whiten the green plains under,
And then again I dissolve it in rain,
And laugh as I pass in thunder.

I am the daughter of Earth and Water,
And the nursling of the Sky;
I pass through the pores, of the oceans and shores;
I change, but I cannot die –
For after the rain, when with never a stain
The pavilion of Heaven is bare,
And the winds and sunbeams, with their convex gleams,
Build up the blue dome of Air –
I silently laugh at my own cenotaph,
And out of the caverns of rain,
Like a child from the womb, like a ghost from the tomb,
I arise, and unbuild it again. –

СЕРЕДИНСЬКА ОЛЬГА

У курсі 2005 - 2006 н.р.

ХМАРА

Ніжним квітам на спрагли пелюстки уранці несучи
Життєдайну бажану вологу з морів та струмків.
Легким затінком тишу зеленим листочкам дарую,
Як спочинуть вони у полоні омріяних снів.
Роси струшую з крил, щоб ураз напоїти
Кожен пагін, солодкий, немов поцілунок,
Коли мати-земля їх в обіймах вмовляє спочити,
Підіймаючи в гору у танці, мов сонцю дарунок.
То дупцюю я люто й нещадно, немов батогами,
То зелені рівнини полів я вибілюю знову,
Аби потім омити навесні рясними дощами.
І сміюсь, розливаючись громом.

Я народжена була Землею й Водою
І вжилаєся із Небом в його круговерть.
Океани та їх узбережжя наповнюю щедро собою.
Я змінити у силах усе. Я – сильніша за смерть,
Коли після дощу безсоромно й прекрасно
Небеса голубі у невинній красі простягнуть ся,
Сонце й Вітер зіляються у танці сріблястим
І склепінням блакитним угору здіймуть ся,
Я сміюсь, бо порожня гробниця моя,
І з'являючись з надр дощу, я злітаю,
Як той привид з могили, як з лона дитя,
Щоб почати все знов, воскресая.

JAMAICA KINCAID

(born 1949)

GIRL

Wash the white clothes on Monday and put them on the stone heap; wash the color clothes on Tuesday and put them on the clothesline to dry; don't walk barehead in the hot sun; cook pumpkin fritters in very hot sweet oil; soak your little cloths right after you take them off; when buying cotton to make yourself a nice blouse, be sure that it doesn't have gum on it, because that way it won't hold up well after a wash; soak salt fish overnight before you cook it; is it true that you sing benna in Sunday school?; always eat your food in such a way that it won't turn someone else's stomach; on Sundays try to walk like a lady and not like the slut you are so bent on becoming; don't sing benna in Sunday school; you mustn't speak to wharf-rat boys, not even to give directions; don't eat fruits on the street – flies will follow you; *but I don't sing benna on Sundays at all and never in Sunday school*; this is how to sew on a button; this is how to make a hole for the button you have just sewed on; this is how to hem a dress when you see the hem coming down and so to prevent yourself from looking like the slut I know you are so bent on becoming; this is how you iron your father's khaki shirt so that it doesn't have a crease; this is how you iron your father's khaki pants so that they don't have a crease; this is how you grow okra – far from the house, because okra tree harbors red ants; when you are growing dasheen, make sure it gets plenty of water or else it makes your throat itch when you are eating it, this is how you sweep a corner; this is how you sweep a whole house; this is how you sweep a yard; this is how you smile to someone you don't like very much; this is how you smile to someone you don't like at all; this is how you smile to someone you like completely; this is how you set a table for tea; this is how you set a table for dinner; this is how you set a table for dinner with an important guest; this is how you set a table for lunch; this is how you set a table for breakfast; this is how to behave in the presence of men who don't know you very well, and this way they won't recognize immediately the slut I have warned you against becoming; be sure to wash every day, even if it is with your own spit; don't squat down to play marbles – you are not a boy, you know; don't pick people's flowers – you might catch something; don't throw stones at blackbirds, because it might not be a blackbird at all; this is how to make a bread pudding; this is how to make doukona; this is how to make pepper pot; this is how to make a good medicine for a cold; this is how to make a good medicine to throw away a child before it even

becomes a child; this is how to catch a fish; this is how to throw back a fish you don't like, and that way something bad won't fall on you; this is how to bully a man; this is how a man bullies you; this is how to love a man, and if this doesn't work there are other ways, and if they don't work don't feel too bad about giving up; this is how to spit up in the air if you feel like it, and this is how to move quick so that it doesn't fall on you; this is how to make ends meet; always squeeze bread to make sure it's fresh; *but what if the baker won't let me feel the bread?*; you mean to say that after all you are really going to be the kind of woman who the baker won't let near the bread?

БІСОВЕЦЬКА СВИТЛАНА

IV курс 200 – 2007 н.р.

ЩО МАЄ ЗНАТИ ДІВЧИНА

Пери білий одяг у понеділок і клади його на груді каміння, а кольоровий – у вівторок і розвішуй його на мотузці; не ходи з непокритою головою на сонці; смаж гарбузові оладки у гарячій запашній олії; замочуй нижню білизну зразу, як зняла, купуючи бавовняну тканину на гарненьку сорочку, дивись, щоб на ній не було камеді, бо сорочка втратить вигляд після першого ж прання, солону рибу перед приготуванням замочуй на ніч; а це правда, що ти співаєш веселі бенна у недільній школі?; завжди їж так, щоб не зіпсувати апетиту іншим; по неділях спробуй прогулюватись як леді, а не як хвойда, бо я бачу, ти нею станеш; не співай бенна у недільній школі, не розмовляй з вуличними хлопцями і навіть дорогу не показуй; не їж фрукти на вулиці, бо за тобою летітимуть мухи; *так я ж ніколи не співаю бенна у неділю і тим більше у недільній школі*; ось так треба пришивати гудзик, а так треба робити вічко для гудзика, який ти шойно пришила; ось так треба оторочити сукню, якщо ти бачиш, що облямівка опускається, щоб не виглядати як хвойда, бо я бачу, ти нею станеш; ось так треба прасувати батькові сорочку та підштанки, щоб на них не було відпрасованих складок; округ треба саджати далеко від будинку, бо в ній заводяться червоні мурахи; вирощуючи дашин, дивись, щоб вона отримувала достатньо води, бо інакше в тебе дертиме горло, коли ти її їстимеш; ось так треба підмітати в кутку; а так – у всьому будинку; а ось так – на подвір'ї; ось так треба посміхатися тому, кого ти недолюблюєш, а так – тому, кого ти взагалі терпіти не можеш; а так – тому, хто тобі подобається; ось так треба

накривати стіл для чаю; так – для вечері; а так – для званої вечері; так – для обіду; а так – для сніданку; так треба поводитися у присутності незнайомих чоловіків, щоб вони не одразу побачили у тобі хвойду, бо я бачу, ти нею станеш; вмивайся кожен день, хоч би й своєю слиною; не сідай навпочіпки, граючи з кульками, – ти ж не хлопець; не підбирай чужі квіти, ти можеш щось підхопити; не кидай камінці у чорного дрозда, а раптом це зовсім не дрозд; ось так треба готувати хлібний пудинг, а так – пряну доукону; ось так треба насипати перечницю; так треба готувати хороші ліки від застуди; а ось такі ліки треба готувати, щоб викликати викидень, ще до того як це стане дитиною; ось так треба ловити рибу; а рибу, яка тобі не сподобалась, треба ось як викидати, і тоді нічого страшного з тобою не станеться; ось так треба залякувати чоловіка; а так чоловік залякує тебе; ось так треба любити чоловіка, а якщо цього замало, є й інші способи, а як і вони не подіють, навіть не засмучуйся, облиш; ось так треба плювати вгору, якщо хочеться; а так треба швидко відстрибувати, щоб на тебе не впало; ось так треба зводити кінці з кінцями; і завжди злегка здавлюй хліб, щоб перевірити, чи свіжий він; *але якщо пекар не дозволить мені перевірити свіжість хліба?*; ти хочеш сказати, що зрештою ти справді збираєшся стати такою жінкою, яку пекар не підпустить до хліба?

MARK TWAIN

(1835 – 1910)

BOYHOOD REMEMBERED

(from *Autobiography*)

I spent some part of every year at the farm until I was twelve or thirteen years old. The life which I led there with my cousins was full of charm, and so is the memory of it yet. I can call back the solemn twilight and mystery of the deep woods, the earthy smells, the faint odors of the wild flowers, the sheen of rain-washed foliage, the rattling clatter of drops when the wind shook the trees, the far-off hammering of woodpeckers and the muffled drumming of wood pheasants in the remoteness of the forest, the snapshot glimpses of disturbed wild creatures scurrying through the grass-- I can call it all back and make it as real as it ever was, and as blessed. I can call back the prairie, and its loneliness and peace, and a vast hawk hanging motionless in the sky, with his wings spread wide and the blue of the vault showing through the fringe of their end feathers. I can see the woods in

their autumn dress, the oaks purple, the hickories washed with gold, the maples and the sumachs luminous with crimson fires, and I can hear the rustle made by the fallen leaves as we plowed through them. I can see the blue clusters of wild grapes hanging among the foliage of the saplings, and I remember the taste of them and the smell. I know how the wild blackberries looked, and how they tasted, and the same with the pawpaws, the hazelnuts, and the persimmons; and I can feel the thumping rain, upon my head, of hickory nuts and walnuts when we were out in the frosty dawn to scramble for them with the pigs, and the gusts of wind loosed them and sent them down. I know the stain of blackberries, and how pretty it is, and I know the stain of walnut hulls, and how little it minds soap and water, also what grudging experience it had of either of them. I know the taste of maple sap, and when to gather it, and how to arrange the troughs and the delivery tubes, and how to boil down the juice, and how to hook the sugar after it is made, also how much better hooked sugar tastes than any that is honestly come by, let bigots say what they will. I know how a prize watermelon looks when it is sunning its fat rotundity among pumpkin vines and "simblins"; I know how to tell when it is ripe without "plugging" it; I know how inviting it looks when it is cooling itself in a tub of water under the bed, waiting; I know how it looks when it lies on the table in the sheltered great floor space between house and kitchen, and the children gathered for the sacrifice and their mouths watering; I know the crackling sound it makes when the carving knife enters its end, and I can see the split fly along in front of the blade as the knife cleaves its way to the other end; I can see its halves fall apart and display the rich red meat and the black seeds, and the heart standing up, a luxury fit for the elect; I know how a boy looks behind a yard-long slice of that melon, and I know how he feels; for I have been there. I know the taste of the watermelon which has been honestly come by, and I know the taste of the watermelon which has been acquired by art. Both taste good, but the experienced know which tastes best.

РЕВКО ІРИНА

IV курс 2006 – 2007 н.р.

ІЗ СПОГАДІВ МОГО ЮНАЦТВА

(уривок з «Автобіографії»)

Декілька разів на рік я їздив на ферму, де і проводив свої канікули, аж доки мені не виповнилося десь дванадцять чи

тринадцять років. Саме там життя із моїми кузенами було сповнене юнацької чарівності, яку я й досі ніяк не можу забути. Я з хвилюванням згадую вечірню пору сутінків, таємничі лісові хащі, запах випарів землі після дощу, легкі аромати польових квітів, скляний блиск омитою зливою листя, неймовірно сильний гуркіт крапель води, які скочуються із дерев, шойно здійметься вітер; віддалений стукіт дятла по деревині та приглушений плескіт крил фазана, що доливають із лісової глибини; а ще чимось стурбованих диких мешканців лісу, які мчать стрімголов по трав'яних заростях — і я можу це повернути назад, оживити все, зробити мої спогади настільки реальними та щасливими, як ніколи раніше. Я можу повернути назад мою прерію, її самотність та спокій; величного яструба, який нерухомо завис у небі, розпроставши свої величезні крила; і насичену блакить неба, що проглядається крізь мереживо довгого пір'я птаха. Я бачу мої ліса в осінньому вбранні, багрянець могутніх дубів, омита золотом гікорі, клени та сумахи, що палають малиновими вогнями. Я чую шурхіт опалого листя під моїми ногами. Я бачу оксамитові грона дикого винограду, які щедро повисли серед листя молоденьких дерев, і я досі пам'ятаю їх терпкий смак й аромат. Я пам'ятаю кущі лісової ожини, її вигляд та її смак, а ще я добре знаю які на вигляд і на смак папайя, фундук та хурма. Я відчуваю як на мою голову навалилася ціла злива грецьких горіхів у той час, коли на морозному світанку ми шкреблися на дерево за цими дарами лісу, а сильні пориви вітру зривали їх і кидали зі всією силою на землю. Я знаю, які плями залишають ягоди ожини і знаю, які вони прекрасні. А ще я знаю, які плями лишає грецький горіх, і як важко їх відтерти милом чи водою. Я знаю присмак кленового соку та знаю, коли його краще збирати. Я знаю, як краще прилаштувати жолоби та трубки для стікання рідини, як правильно варити сік та як поцупити трохи цукру для готового напою, знаю наскільки поцуплений цукор смачніший, а ніж той, що здобутий чесно: і нехай будь, що буде. Я знаю, як виглядає мій прекрасний, дармовий кавун, коли він на баштані серед лози та огудин вигріває на сонечку свої круглі боки; я знаю, коли він вже стиглий навіть без усілякого щупання та мацання; я знаю, як заманливо він охолоджується у цеберці з водою під моїм ліжком, все очікуючи; я знаю, як він апетитно лежить на столі величезної альтанки; я знаю, як дівтора збігається навколо смачної «здобичі», пускаючи слинки лише від одного вигляду смугастої «жертви»; я знаю, як він тріскає лише від одного дотику гігантського ножа; я бачу,

як гостре лезо ковзає згори до низу, розділяючи зеленого красеня на солодкі частини; я бачу, як він розпадається на величезні шматки, демонструючи свою пронизану чорними зернятками червону, соковиту серцевину, і раптом завмирає серце: котрий з них обрати — розбігаються очі; і я знаю, на що схожий малий хлопчина, який ледь проглядає з-за метрового кусня того плоду, і я знаю, що він відчуває в той блаженний момент; я це точно знаю, бо я там також був. Я знаю смак кавуна, що був чесно зароблений і знаю смак кавуна, що я здобув за допомогою моїх «хитрих та винахідливих махінацій». Обидва варіанти смакують неперевершено, однак тільки досвідчений може точно сказати який з них все ж кращий.

JUDY SYFERS

(Born in 1937)

WHY I WANT A WIFE

I belong to that classification of people known as wives. I am A Wife. And, not altogether incidentally, I am a mother.

Not too long ago a male friend of mine appeared on the scene fresh from a recent divorce. He had one child, who is, of course, with his ex-wife. He is looking for another wife. As I thought about him while I was ironing one evening, it suddenly occurred to me that I, too, would like to have a wife. Why do I want a wife?

I would like to go back to school so that I can become economically independent, support myself, and, if need be, support those dependent upon me. I want a wife who will work and send me to school. And while I am going to school I want a wife to take care of my children. I want a wife to keep track of the children's doctor and dentist appointments. And to keep track of mine, too. I want a wife to make sure my children eat properly and are kept clean. I want a wife who will wash the children's clothes and keep them mended. I want a wife who is a good nurturant attendant to my children, who arranges for their schooling, makes sure that they have an adequate social life with their peers, takes them to the park, the zoo, etc. I want a wife who takes care of the children when they are sick, a wife who arranges to be around when the children need special care, because, of course, I cannot miss classes at school. My wife must arrange to lose time at work and not lose the job. It may mean a small cut in my wife's income from time to time, but I guess I can tolerate that. Needless to say, my wife will arrange and pay for the care of the children while my wife is working.

I want a wife who will take care of *my* physical needs. I want a wife who will keep my house clean. A wife who will pick up after my children, a wife who will pick up after me. I want a wife who will keep my clothes clean, ironed, mended, replaced when need be, and who will see to it that my personal things are kept in their proper place so that I can find what I need the minute I need it. I want a wife who cooks the meals, a wife who is a *good* cook. I want a wife who will plan the menus, do the necessary grocery shopping, prepare the meals, serve them pleasantly, and then do the cleaning up while I do my studying. I want a wife who will care for me when I am sick and sympathize with my pain and loss of time from school. I want a wife to go along when our family takes a vacation so that someone can continue to care for me and my children when I need a rest and change of scene.

I want a wife who will not bother me with rambling complaints about a wife's duties. But I want a wife who will listen to me when I feel the need to explain a rather difficult point I have come across in my course of studies. And I want a wife who will type my papers for me when I have written them.

I want a wife who will take care of the details of my social life. When my wife and I are invited out by my friends, I want a wife who will take care of the baby-sitting arrangements. When I meet people at school that I like and want to entertain, I want a wife who will have the house clean, will prepare a special meal, serve it to me and my friends, and not interrupt when I talk about things that interest me and my friends. I want a wife who will have arranged that the children are fed and ready for bed before my guests arrive so that the children do not bother us. I want a wife who takes care of the needs of my guests so that they feel comfortable, who makes sure that they have an ashtray, that they are passed the hors d'oeuvres, that they are offered a second helping of the food, that their wine glasses are replenished when necessary, that their coffee is served to them as they like it. And I want a wife who knows that sometimes I need a night out by myself.

I want a wife who is sensitive to my sexual needs, a wife who makes love passionately and eagerly when I feel like it, a wife who makes sure that I am satisfied. And, of course, I want a wife who will not demand sexual attention when I am not in the mood for it. I want a wife who assumes the complete responsibility for birth control, because I do not want more children. I want a wife who will remain sexually faithful to me so that I do not have to clutter up my intellectual life with jealousies. And I

want a wife who understands that *my* sexual needs may entail more than strict adherence to monogamy. I must, after all, be able to relate to people as fully as possible.

If, by chance, I find another person more suitable as a wife than the wife I already have, I want the liberty to replace my present wife with another one. Naturally, I will expect a fresh, new life; my wife will take the children and be solely responsible for them so that I am left free.

When I am through with school and have a job, I want my wife to quit working and remain at home so that my wife can more fully and completely take care of a wife's duties.

My God, who *wouldn't* want a wife?

ЛАРІОНЕНКО МАРІАННА

II курс 2008 – 2009 н.р.

ЧОМУ Я ХОЧУ МАТИ ДРУЖИНУ

Я належу до класу, відомого як «дружини». Я – Дружина. І, що теж важливо, я – мати.

Не так давно один мій знайомий розлучився. У нього є дитина, яка, звичайно, живе з колишньою дружиною. Зараз він шукає іншу жінку. І ось одного вечора, коли я прасувала білизну, мені несподівано прийшла в голову думка, що я теж хочу мати дружину. Чому я цього хочу?

Я хотіла б знову піти вчитися, щоб отримати економічну незалежність, самій утримувати себе і, якщо буде потреба, інших. Хочу, щоб дружина працювала і збирала мене в коледж. А поки я на заняттях, дружина повинна займатись дітьми. Нехай вона вчасно водить їх до педіатра та стоматолога. І хай стежить за моїм графіком відвідування лікарів. Моя дружина повинна слідкувати за правильним харчуванням та охайністю дітей. Вона повинна прати і, коли треба, підшивати їхній одяг. Мені потрібна дружина, яка б добре виховувала дітей, готувала їх до школи, слідувала, щоб вони достатньо спілкувались з однолітками, водила їх на прогулянки, в зоопарк тощо. Дружина має змінювати свій робочий графік, щоб бути вдома з дітьми, коли ті хворітимуть, бо я, звісно, не зможу пропускати заняття. І хай домовляється з керівництвом, щоб раптом через вимушені лікарняні її не звільнили. Нехай вона і отримуватиме через

це меншу зарплатню – думаю, я це переживу. Безумовно, поки вона працюватиме, вона оплачуватиме всі витрати на дітей.

Дружина мусить бути уважною до моїх матеріальних потреб. Нехай тримає будинок в чистоті, прибирає за дітьми та мною. Нехай стежить за тим, щоб мій одяг був чистим, випрасуваним, підшитим, щоб мій гардероб регулярно поновлювався. Нехай вона розкладає мої речі на свої місця так, щоб їх потім можна було знайти. Дружина має готувати, *добре* готувати, а також розробляти домашнє меню, ходити за продуктами, зі смаком сервірувати стіл і мити посуд, поки я роблю домашнє завдання. Вони повинні доглядати за мною, коли я захворію, проявляти співчуття, коли я погано себе почуватиму, і переживати за пропуски занять. А коли ми сім'єю поїдемо у відпустку, нехай там вона і далі доглядає за дітьми і піклується про мене – мені ж треба змінити оточення і відпочити.

Дружина не повинна набридати мені постійними скаргами на свою надмірну зайнятість, але вона мусить вислуховувати мене, коли мені захочеться пояснити якийсь цікавий факт з мого навчання. І нехай вона передруковує мої рукописи завдань.

Дружина має цікавитись моїм суспільним життям. Коли друзі запросять нас погуляти, вона мусить найняти няню. Якщо я познайомлюсь в коледжі з цікавими людьми, моя дружина повинна поприбирати в будинку, приготувати частування і не перебивати наші з ними розмови. А перед шим нехай нагодує і вкладе спати дітей, щоб ті нам не заважали. Нехай вона подбає про те, щоб гості почували себе, як вдома, щоб на столі була попільничка, щоб усім вистачало закусок, щоб подати добавки тому, хто її захоче, щоб вчасно наповнювались келихи, щоб приготувати кожному каву на його смак. І нехай вона ставиться з розумінням до того, що іноді я хочу провести вечір не вдома.

Дружина має бути темпераментною і уважною до моїх сексуальних потреб, але й не нав'язуватись, коли я не в настрої. Вона повинна стежити за безпечністю сексу, бо я не хочу більше мати дітей. Моя дружина повинна залишатись вірною мені, щоб ревності не заважали мені жити. І вона повинна усвідомлювати, що я маю право на неповну моногамію. Врешті-решт, я ж хочу контактувати з іншими людьми.

Якщо я випадково знайду когось кращого на роль дружини, я хочу мати свободу в тому, щоб покинути теперішню жінку. Звичайно,

у цьому я передбачаю нове, вільне життя для себе, в той час як моя дружина візьме опіку над дітьми.

Коли я закінчу навчання і влаштуюсь на роботу, моя дружина у свою чергу має звільнитись, щоб і надалі виконувати свої обов'язки.

Боже, та хто б не хотів мати дружини?

MARIAN KEYES

(Born 1963)

DO YOU KNOW THE BUS STOP IN KILKENNY?

When I was living in London, I was unfortunate enough to work with someone who loved to ridicule the illogicality of the Irish. He regularly came into my office and did diddley-idle impressions of Irish people giving directions. Stuff along the lines of 'Do you know where the road forks to the left? You do? Good! Well, don't go that way. Go past the house that used to have the yellow door, past where Murphy's shop used to be before they knocked it down. And when you get to the end of the road and there's a pub at the bottom of it, you've gone the wrong way, but so what, you might as well have a drink, anyway.'

'You Oirish!' he'd wheeze, doubled over with mirth. 'You're so daft.'

'Ha ha,' I used to deadpan. 'Stop, you're killing me.' Then I would file his expenses claim in the paper shredder, or 'mistakenly' put him on the most savage tax code known to mankind, or manage it so that he was tragically omitted from the monthly payroll. Working in an accounts office can have its small yet intensely pleasurable compensations. (Paydays were an especial joy – the building echoing with screams of gibbering terror as an offender opened his payslip to find his take-home pay was a big fat zero.) But since I've moved back from London to live in Dublin, I have to admit that my colleague might have had a bit of a point – and that it's no bad thing either. Giving directions is an art form in Ireland.

For example, if a Londoner invites you to visit them at their home, naturally enough you'll ask them where they live. And they'll reply – let's just say – 'Jefferson Road, in Fulham,' or 'Shirland Road, in Maida Vale.' Efficient and effective.

In Ireland, however, it's a different kettle of fish. Shortly after I moved back, a native of Dublin invited me to his home. And when I asked where he lived, instead of saying Marlborough Road in Donnybrook –

which is what his address was – he replied obliquely, ‘Do you know the taxi rank in Ranelagh?’

‘Yes,’ I said, wondering what it had to do with where he lived.

‘Let me see,’ he said thoughtfully, his eyes narrowed to help him visualize. ‘As you’re coming out of town... now hold on a while! Will you be driving or getting the bus or walking?’

I said that I wasn’t sure yet, that I wouldn’t be sure until I knew where exactly it was that he lived...

‘We’ll pretend for the minute that you’re driving,’ he interrupted. ‘OK, as you’re coming out of town, the taxi rank is on your right. Go past the flower shop. Do you know the flower shop? Just past the taxi rank?’

I didn’t. And I suggested that if he gave me the number and name of his road, I could look it up on the map and there was no need for these directions...

‘Well, do you know the Spar in Ranelagh then?’ he said, ignoring me.

‘Yes, but...’

That pleased him, but when I once again made reference to a map, his derision was excoriating. ‘A map!’ he laughed scornfully. ‘What do you want a map for? Where do you think this is? The foothills of the Himalayas? Right, do you know the dry-cleaner’s in Ranelagh? Just past the flower shop?’

When I’d resignedly admitted to knowing the dry-cleaner’s, the chipper, the pizza take-away place, the chemist, Burchills the pub and most of the other businesses in Ranelagh, his face suddenly clouded over with doubt. ‘Of course, you could do this a completely different way,’ he said. ‘Do you know the bus garage in Donnybrook?’

A few days later it happened again. I was going to see an old schoolfriend who was married and living in suburban affluence somewhere in the Raheny area. ‘Give me your address,’ I said firmly. ‘and I’ll look it on the map.’

‘Right,’ she said agreeably. ‘Do you know Fairview Park?’ She then took me through the three-mile journey from Fairview to Raheny, navigating with reference to almost every pub, chipper and SuperValu *en route*.

But it was alright. By then I’d become completely Irish again. It had taken a couple of days to settle back in, but I was firing on all Hibernian cylinders once more. Well into what my colleague in London called Irish illogicality and what I call Irish lyricism.

Giving people detailed directions is all part of Irish hospitality. Expecting people to find their way with a map is tantamount to inviting people to dinner and expecting them to bring their own food. Which is why an Irish person can almost never say ‘I don’t know,’ when asked for directions. In the same way that they’d give the visitor all their food and do without themselves, they’d rather say something – *anything* – than say nothing.

Which can sometimes bring about interesting results. Take the bank holiday Monday last October when the Dublin City Marathon was on. Myself and Himself were walking down Baggot Street and we encountered a few of the marathon participants panting and heaving themselves towards us. From their accents and their giant T-shirts proclaiming ‘Milwaukee Dentists’, we deduced that they were Americans. They were loudly complaining that the directions for the marathon were hopeless. ‘Which way do we go now?’ they demanded of each other, looking at the canal. I hadn’t a notion, but I was quite happy to stop so that they could have a good complain at me. When out of nowhere a voice shouted, ‘Left. Go left!’

We all turned to see a benign-smiling, flushed-of-face, pint-holding man standing in the doorway of the pub by the canal.

‘Hey, thanks!’ the runners yelled, their faces beaming, obviously deeply charmed by this human signpost, this stranger taking an interest in their welfare. Instantly they were mentally tearing up all the letters of complaint they’d written in their heads. Instead they were rehearsing the glowing praise they’d heap when they got back home – ‘In our city we got computerized signboards, but in Eyreland they got real people.’ Whooping and ‘Way to go’ing and ‘Nice piece of work’ing and generally being Americans, they burst into a sprint along the canal.

‘I don’t think it’s left,’ Himself muttered to me. ‘I think that the man has sent them the wrong way.’ There was no point berating Himself for not entering the ‘Which way to go’ debate. After all, he’s English and middle class and is therefore genetically incapable of giving directions to total strangers without first having been formally introduced. Instead, I turned to the man in the doorway. ‘Are you sure it’s left?’ I anxiously asked him.

He gave me an aggrieved look. ‘Sure, I had to say *something*,’ he said defensively.

The poor Yanks are probably still running.

ЗНАЄШ АВТОБУСНУ ЗУПИНКУ В КІЛКЕННІ?

Коли я мешкала в Лондоні, мала «щастя» працювати з чоловіком, що обожнював глузувати з відсутності логіки в ірландців. Заглядаючи щодня в мій кабінет, він пародіював, як ірландці показують дорогу. Щось на кшталт: «Знаєш, де дорога повертає наліво? Знаєш? Добре! Так от, не повертай. Пройди дім, де були колись жовті двері, повз знесену крамницю Мерфі. А як дійдеш до кінця дороги і побачиш паб, то не туди зайшла. То й що? Все рівно мала б десь випити».

«Ви, ірландці, - хрипів він, тримаючись за живіт від сміху, – такі тупі!».

«Ха-ха, - вдавано посміхалася я. – Припини, лусну від сміху». А тоді я клала його авансовий звіт у подрібнювач паперу, або «випадково» знімала з нього найжорсткіший в історії людства податок, або влаштовувала прикре вилучення його прізвища з платіжної відомості. Робота в бухгалтерії має свої невеличкі, але страшенно присмні переваги. (Дні зарплат – це особливе задоволення: будівля відлунює нерозбірливими вигуками жаху, коли той, хто нас образив, відкриває відомість і бачить, що замість суми там дірка від бублика). Але з тих пір, як я повернулася з Лондону до Дубліна, мушу визнати: мій колишній колега, можливо, в чомусь мав рацію. Пояснювати, як пройти - це ірландське національне мистецтво.

Наприклад, якщо лондонець запрошує вас у гості, зрозуміло, що ви запитаете, де знаходиться його дім. А він відповість, скажімо, вулиця Джефферсон-Роуд у районі Фулхем, або вулиця Шірланд-Роуд у Мейда Вейл. Коротко і ясно.

В Ірландії ж усе не так просто. Незабаром після переїзду мене було запрошено в гості до корінного дублінця. І коли я запитала, де він живе, замість того, щоб сказати: «Вулиця Мальборо-Роуд у Деннібруці», - що, власне, і було адресою, - він туманно відповів: «Знаєш стоянку таксі у Ренелі?»

«Так», - сказала я, не розуміючи, до чого тут вона.

«Дай подумаю», - сказав він із замисленим виразом, примруживши очі, напевно, щоб краще уявити маршрут. «Як виїдеш з міста... але зачекай! Ти їхатимеш машиною, автобусом чи йтимеш пішки?»

Я сказала, що ще не знаю, бо ж так і не довідалася, де саме він жив...

«Ну, припустимо, машиною», - перебив мене він. «Так... Ти виїжджаєш з міста, стоянка таксі справа від тебе. Проїжджаєш магазин квітів. Знаєш, де магазин квітів? Одрозумієш за стоянкою таксі?».

Я не знала. Але якщо б він повідомив назву вулиці та номер будинку, я б знайшла його дім на карті, і не було б потреби у зайвих поясненнях...

«Так от, а знаєш, де магазин Спар у Ренелі?» - проігнорував він і це.

«Так, але...»

Він порадив з моєї обізнаності, але чергова згадка про карту викликала хвилю нищівної зневаги. «Карта!» - презирливо засміявся він. «Навіщо? Це десь у Гімалаях, чи що? Так от, знаєш, де у Ренелі хімчистка? Одрозумієш за магазином квітів?».

Коли я влокорено визнала, що знаю, де хімчистка, магазинчик, піцерія, аптека, паб Берчіла та майже всі інші заклади Ренела, його обличчя раптом спохмурніло сумнівом. «Звісно, ти можеш поїхати геть іншим шляхом», - сказав він. «Знаєш автобусне депо у Деннібруці?»

Кілька днів потому все повторилося. Я збиралася навідати шкільну подругу, що вийшла заміж і оселилася в одному з густозаселених передмість Дубліна. «Дай мені свою адресу, - рішуче сказала я, - «і я знайду це місце по карті».

«Гаразд», - відразу погодилася вона. «Знаєш, де Фейрв'ю Парк?» І вона провела мене шляхом у три милі від Фейрв'ю до Рахені, згадавши *по дорозі* майже кожен паб, магазинчик чи гуртовню.

Та нічого страшного. На той момент я вже знову була справжньою ірландкою. Кілька днів пішло на звикання до цієї думки, аж раптом стара добра Ірландія знову збила з пантелику – хибною ірландською логікою, як сказав би мій лондонський колега; я б сказала – національним ірландським ліризмом.

Якомога точніше розказати, як пройти – частина ірландської гостинності. Якщо вас розшукують з картою в руці, це все одно, що ви б запросили гостей на обід, а вони поприносили свої наїдки. Ось чому, запитай ірландця, як пройти, він не наважиться сказати: «Не знаю». Господар краще віддасть всю їжу гостю і залишиться

голодним, а справжній ірландець краще скаже щось – *будь-що*, – ніж промовчить.

Що іноді призводить до цікавих ситуацій. Пам'ятаю, був жовтень, вихідний, проводився Дублінський марафон. Я та мій компаньйон йшли вниз по Бегготі Стріт, коли помітили кількох марафонців, які насувалися, ледве зводячи подих, нам назустріч. Акцент та величезні футболки з написом «Стоматологи Мілуокі» видавали в них американців. Усі голосно нарікали на вкрай незрозумілий маршрут марафону. «Куди тепер?» - запитували вони один одного, вдивляючись у канал. Я не мала уявлення – куди, але радо зупинилася, щоб їм було кому пожалітися. Коли раптом голос нізвідки прокричав: «Наліво! Вам наліво!»

Ми всі повернулися і в дверях пабу, що біля каналу, побачили червонощого чоловіка. Він тримав пінту пива і добродушно посміхався.

«О, дякуємо!» - прокричали бігуни. Їхні обличчя світилися, очевидно, під враженням від цього живого дорожнього знаку – незнайомця, що переїнявся їхньою бідою. У ту ж мить вони подумки повідкидали усі заготовлені скарги; вони вже репетирували сердечну похвалу, якою б ділилися по приїзді додому: «У нас – електронні дороговкази, а в Ір-рландії – *справжні люди*». Вигукуючи «Так тримати» та «Молодці» і будучи загалом американцями, вони зірвалися спринтом вздовж каналу.

«Здається, їм не наліво», - пробурмотів мій компаньйон. «Здається, цей чоловік їх не туди відправив». Не було сенсу засуджувати його за невтручання у дебати на тему «Куди тепер?». Зрештою, він усього лише англієць, до того ж представник середнього класу, отже генетично нездатний показувати шлях незнайомим людям (адже спочатку треба, щоб їх офіційно представили). То ж я повернулася до чоловіка у дверях пабу і стурбовано запитала: «Ви впевнені, що їм наліво?»

Він ображено на мене подивився. «Звісно. Я ж мусив щось сказати», - висловився він на свій захист.

Бідні янки, певно, досі біжать.

ПЕРЕКЛАДИ З ФРАНЦУЗЬКОЇ

Guillaume APOLLINAIRE
Hector de Saint-Denys GARNEAU

Émile NELLIGAN

Jacques PRÉVERT

Gilles VIGNEAULT

ГАЛАЙ Катерина

ГНАТЮК Ольга

КОЛОТЮК Наталія

КОНСТАНТИНОВА Аліна

КУКУЮК Наталія

ЛЕОНОВА Юлія

МАРКЕВИЧ Юлія

МИХАЙЛОВА Євгенія

МОМОТЮК Святослав

МОСЕЙЧУК Катерина

САЛИВОНЮК Іванна

ФЕЩУК Вікторія

ШАМРАЙ Анна

ÉMILE NELLIGAN
(1879 -1941)

SOIR D'HIVER

Ah! Comme la neige a neigé!
Ma vitre est un jardin de givre.
Ah! Comme la neige a neigé!
Qu'est-ce que le spasme de vivre
A la douleur que j'ai, que j'ai!

Tous les étangs gisent gelés,
Mon âme est noire! Où vis-je? Où vais-je?
Tous ses espoirs gisent gelés:
Je suis la nouvelle Norvège
D'où les blonds ciels s'en sont allés

Pleurez oiseaux de février
Au sinistre frisson des choses
Pleurez, oiseaux de février
Pleurez mes pleurs, pleurez mes roses
Aux branches du genévrier

Ah! Comme la neige a neigé!
Ma vitre est un jardin de givre
Ah! Comme la neige a neigé!
Qu'est-ce que le spasme de vivre
A tout l'ennui que j'ai, que j'ai!

ГАЛАЙ КАТЕРИНА

III курс 2005 - 2006 н.р.

ЗИМОВИЙ ВЕЧІР

Ви бачили, як падав сніг?
Вдивляюся у візерунок на моїм вікні.
Ви бачили, як падав сніг?
У скорботі мого буття!

Що таке спазм життя!
Усі ставки скувала крига,
А мою душу охопила порожнечі сила!

Де я живу? Куди іду?

В моєму серці безнадія:
Я норвежець із тих країв,
Де зливаються з небом сяючі склепіння.
Плачте, птахи зими.

У згубнім тремтінні речей
Плачте, птахи зими,
Лийтеся сльози мої, ридайте троянди мої
На гілках ялівцю.

Ви бачили, як падав сніг?
Вдивляюся у візерунок на моїм вікні.
Ви бачили, як падав сніг?
Що таке спазм життя
У кожній прикrostі мого буття...

САЛИВОНІОК ІВАННА

II курс 2005 - 2006 н.р.

ЧОРНО-БІЛА ЗИМА

Падали холодні сніги – в мені...
Душа моя – засніжені сади,
А серце стиснуте обіймами туги.
Падали холодні сніги – в мені...
Чому такий просторий цвинтар самоти?

Навіщо розум зкутали сніги?
Де я живу? Куди я йду? Чому думки німі?
Чому надії скупчились на дні
Холодної безокої безодні?
Там тиша схована її,
Там сховані її птахи,
Там прихисток нестерпності буття,
Там зайві і пусті слова, -
Зцілили плачем покалічене життя.

Падали холодні сніги – в мені...
Душа моя – завітчені сади,

А серце вільне від туги.
Падали холодні сніги – в мені...
Вони собою змили спогадів хрести.

ФЕЩУК ВІКТОРІЯ

ЗОШ № 19, 10-А клас 2005 -2006 н.р.

Вчитель Фещук Л.Р.

О! як позамітало снігом
Моє вікно – замерзлий сад
Позамітало білим снігом
І біль мою – життєвий спазм

Усі ставки лежать замерзлі
Замерзла і душа моя
Надії всі лежать замерзлі
Де я живу? Куди йду я?

Десь світлі небеса поділись
І терен на гілках троянд
Нова Норвегія змінилась
Неначе перелітний птах

Що до весни не дочекався
Додому в лютий прилетів
На воду озера спускався
А воду - товстий лід покрив.

О! Як позамітало снігом
Моє вікно – змерзлий сад
І сумом життя покрила крига
Не поверта його назад.

ÉMILE NELLIGAN

(1879 -1941)

VAISSEAU D'OR (LE)

Ce fut un grand Vaisseau taillé dans l'or massif;
Ses mâts touchaient l'azur, sur des mers inconnues;
La Cyprine d'amour, cheveux épars, chairs nues,
S'étalait à sa proue, au soleil excessif.
Mais il vint une nuit frapper le grand écueil
Dans l'Océan trompeur où chantait la Sirène,
Et le naufrage horrible inclina sa carène
Aux profondeurs du Gouffre, immuable cercueil.
Ce fut un Vaisseau d'Or, dont les flancs diaphanes
Révélaient des trésors que les marins profanes,
Dégoût, Haine et Névrose, entre eux ont disputés.
Que reste-t-il de lui dans la tempête brève?
Qu'est devenu mon coeur, navire déserté?
Hélas! Il a sombré dans l'abîme du Rêve!

ФЕЩУК ВІКТОРІЯ

ЗОШ № 19, 10-А клас 2005 -2006 н.р.

Вчитель Фещук Л.Р.

То був корабель золотий
Що плив в лазурі моря
Його вітрила чарівні
З небес збирали зорі

Пишне волосся тіло прикрива
І руки простяга до долі
Ця рибка мрії золота
Вінчас корабель любові

Одної ночі хвилі небезпечні
Під злісний спів Сирени
Звели корабель в скелю смерті
Розбився він у вогнищі Геєни
І течія несла уламки

В безодню темну, через край
Де все загинуло і тільки
Душа потрапила у рай.

Ці золоті борти прозорі
Світились скарбами огид
І ненависть, і лют в роздолі
Між моряками встала в мить

Що в бурі цій йому лишиться?
Зануриться в безодню мрій?
Та серце спустошене, розбите
Сховати від марних надій.

HECTOR DE SAINT-DENYS GARNEAU
(1912 - 1943)

LEUR COEUR EST AILLEURS

Leur coeur est ailleurs
Au ciel peut-être
Elles errent ici en attendant
Mon coeur est parmi d'autres astres parti
Loin d'ici
Et sillonne la nuit d'un cri que je n'entends pas
Quel drame peut-être se joue au loin d'ici?
Je n'en veux rien savoir
Je préfère être un jeune mort étendu
Je préfère avoir tout perdu.
Pour chapeau le firmament
Pour monture la terre
Il s'agit maintenant
De savoir quel voyage nous allons faire.

МАРКЕВИЧ ЮЛІЯ

II курс 2007 - 2008 н.р.

ЇХНЕ СЕРЦЕ В ІНШОМУ МІСЦІ

Їхне серце в іншому місці
На небі, напевно,
Вони ж блукають тут, в чеканні
А моє серце поміж інших сховалося зірок

Далеко звідси
Я залишаю ніч із криком, якого я не чую
Яка ж драма розіграватись може вдалині?
Нічого цього знати я не хочу
Хотів би я позбутися усього
Аби лиш небо покривало голову мою
Аби земля замість коня була прудвого
Тому зараз прийде час
Дізнатися, який же шлях ми маємо пройти.

ШАМРАЙ АННА

III курс 2007 - 2008 н.р.

ЇХ СЕРЦЕ НЕ З НАМИ

В той час як серцем вони не з нами
Можливо, що в небі,
Тіло їх блукає тут
Серце ж моє поміж інших світна
Далеко звідси,
І поклик якийсь незрозумілий мені
Пронизує темряву ночі
Яка ж, схоже, драма діється десь?
Не хочу нічого знати про це
Краще мені злягти молодим
Краще мені утратити все.
Мов калелюх, небесне склепіння
Тіло землі огортає
Мова про те, чи знаємо ми
Крізь що ми будемо йти.

HECTOR DE SAINT-DENYS GARNEAU

(1912 - 1943)

JE SORS VOUS DÉCOUVRIR...

Je sors vous découvrir ailleurs les poètes
Chacun ailleurs en dehors de cette petite vie
J'irai vous découvrir parmi la vie de tout le monde
Et la mort de tout le monde

Où tous ont étalé la fuite de leur vie sur le plancher
Pas chez moi, je vous en prie.
C'est là que vous allez vous éveiller
Me décomposer tout l'univers
Devant moi et le reconstruire
À débordement de tous cadres.

МОСІЙЧУК КАТЕРИНА

III курс 2007 – 2008 н.р.

Я ЙДУ ВІДНАЙТИ ВАС...

Я йду віднайти вас у місці поетів
Тут кожен ніби поза швидкоплинним життям
Я прийду віднайти вас серед усіх життів
І усіх смертей
Де саме життя виставлене напоказ, ніби вилита вода
Та, прошу вас, не у мене.
Бо саме у такому світі ви пробудитесь
А мені ще розділяти весь всесвіт
І переді мною – перебудова усього його оточення.

HECTOR DE SAINT-DENYS GARNEAU

(1912 - 1943)

ACCOMPAGNEMENT

Je marche à côté d'une joie
D'une joie qui n'est pas à moi
D'une joie à moi que je ne puis pas prendre
Je marche à côté de moi en joie
J'entends mon pas en joie qui marche à côté de moi
Je me contente pour le moment de cette compagnie
Mais je machine en secret des échanges
Par toutes sortes d'opérations, des alchimies,
Par des transfusions de sang
Des déménagements d'atomes
Par des jeux d'équilibre
Afin qu'un jour, transposé,
Je sois porté par la danse de ces pas de joie

Avec le bruit décroissant de mon pas à côté de moi
Avec la perte de mon pas perdu
s'étiolant à ma gauche
Sous les pieds d'un étranger
qui prend une rue transversale.

ГНАТЮК ОЛЬГА

IV курс 2007 – 2008 н.р.

СУПРОВІД

Поруч із радістю іду,
Із радістю, та не своєю,
Зі своєю, яку отримати не можу.
Поруч іду із собою, щасливим,
Чую поруч щасливий свій крок,
І на хвилину я тішусь таким товариством.
Таємно задумав я обмін
Всіма видами дій і алхімії,
Переливаннями крові й
Зміною частинок,
Грою рівноваги...
Для того усе, щоб змінений день
Провів у танку я із кроком щасливим,
Із шумом далеким кроку, що поруч,
З втратою кроку втраченого,
Що чахне ліворуч,
Під стопами чужинця,
Що йде поперечним шляхом.

JACQUES PRÉVERT

(1900 - 1977)

PARIS AT NIGHT

Trois allumettes une à une allumées dans la nuit
La première pour voir ton visage tout entier
La seconde pour voir tes yeux
La dernière pour voir ta bouche
Et l'obscurité tout entière pour me rappeler tout cela
En te serrant dans mes bras.

САЛИВОНЮК ІВАННА

III курс 2006 – 2007 н.р.

НІЧНИЙ ПАРИЖ

Три сірники запалюю вночі
Один за одним:
Перший – обличчя твоє знайти,
Другий – очі твої віднайти,
Останній – вуста твої тремкі.
Нарешті морок увесь – щоб згадати усе,
Обійнявши тебе.

КОЛОТЮК НАТАЛІЯ

II курс 2006 -2007 н.р.

ПАРИЖ ВНОЧІ

Запалені горять три сірники, немов свічада ночі
Твоє обличчя перший ніжно обійма,
Наступний осява для мене твої очі,
Останній промінь світла кида на уста.
Враз повна темрява, щоб милу серцю мить
Стискаючи тебе в обіймах, відновить.

ГАЛАЙ КАТЕРИНА

IV курс 2006 – 2007 н.р.

ПАРИЖ УНОЧІ

Запалюю три сірники один за одним уночі
Перший сірник освітлює твоє обличчя повністю мені
За другим сірником вдивляюсь в твої очі
Третій сірник вимальовує твої вуста мені
А потім гаснуть сірники до тла
Я згадую побачене усе: обличчя, очі і вуста
В своїх обіймах стискаючи тебе

JACQUES PRÉVERT

(1900 - 1977)

BARBARA

Rappelle-toi Barbara
Il pleuvait sans cesse sur Brest ce jour-là
Et tu marchais souriante
Epanouie ravie ruisselante
Sous la pluie
Rappelle-toi Barbara
Il pleuvait sans cesse sur Brest
Et je t'ai croisée rue de Siam
Tu souriais
Et moi je souriais de même
Rappelle-toi Barbara
Toi que je ne connaissais pas
Toi qui ne me connaissais pas
Rappelle-toi
Rappelle-toi quand même ce jour-là
N'oublie pas
Un homme sous un porche s'abritait
Et il a crié ton nom
Barbara
Et tu as couru vers lui sous la pluie
Ruisselante ravie épanouie
Et tu t'es jetée dans ses bras
Rappelle-toi cela Barbara
Et ne m'en veux pas si je te tutoie
Je dis tu à tous ceux que j'aime
Même si je ne les ai vus qu'une seule fois
Je dis tu à tous ceux qui s'aiment
Même si je ne les connais pas
Rappelle-toi Barbara
N'oublie pas
Cette pluie sage et heureuse
Sur ton visage heureux
Sur cette ville heureuse
Cette pluie sur la mer
Sur l'arsenal
Sur le bateau d'Ouessant

Oh Barbara
Quelle connerie la guerre
Qu'es-tu devenue maintenant
Sous cette pluie de fer
De feu d'acier de sang
Et celui qui te serrait dans ses bras
Amoureusement
Est-il mort disparu ou bien encore vivant
Oh Barbara
Il pleut sans cesse sur Brest
Comme il pleuvait avant
Mais ce n'est plus pareil et tout est abîmé
C'est une pluie de deuil terrible désolée
Ce n'est même plus l'orage
De fer d'acier de sang
Tout simplement des nuages
Qui crévent comme des chiens
Des chiens qui disparaissent
Au fil de l'eau sur Brest
En vont pourrir au loin
Au loin très loin de Brest
Dont il ne reste rien.

ГАЛАЙ КАТЕРИНА

IV курс 2006 – 2007 н.р.

БАРБАРА

Згадай Барбаро
Падав дощ над Брестом того дня безупинно
І ти йшла усміхнена
Сяюча зачарована промокла
Під дощем
Загадай Барбаро
Над Брестом падав дощ безупинно
І я зустрів тебе на вулиці Сіам
Ти посміхалася
І посміхався також я
Згадай Барбаро
Себе якої я не знав
Себе яка мене не знала

Згадай
Згадай коли того ж дня
Не забувай
Ховався під під'їздом чоловік
Він прокричав твоє ім'я
Барбара
І ти побігла до нього під дощем
Промокла зачаровано сяюча
В його обійми кинулася ти
Згадай це Барбаро
Не сердься на мене, якщо звертатимусь на «ти»
Я на «ти» з усіма кого люблю
Навіть, якщо лише один єдиний раз я бачив їх
Я на «ти» з усіма, хто любить один одного
Навіть якщо не знаю їх
Згадай Барбаро
Не забувай
Це мудрий і щасливий дощ
На твоєму обличчі щасливому
Над цим містом щасливим
Цей дощ над морем
Над арсеналом
Над човном Уесан
О, Барбаро
Яка ж війна дурниця
Якою ж стала ти тепер
Під цим залізним
Вогняним сталевим закривавленим дощем
А той хто обіймав тебе кохаючи
Він зник назавжди чи іще живий
О, Барбаро
Над Брестом пада дощ безупинно
Як і раніше падав він
Але це зовсім інший дощ і все навколо інше теж
Дощ невимовної печалі і скорботи
Він навіть не гроза
Залізна сталева закривавлена гроза
Всього лиш навсього хмари
Які ридають гіркими слізьми

Слізьми які зникають вдалині
Там за стражденним Брестом у руїнах.

ЛЕОНОВА ЮЛІЯ

IV курс 2006 – 2007 н.р.

БАРБАРА

Згадай Барбаро
День що падав дощ над Брестом безупинно
Ти йшла всміхаючись
Осяйна радісна промокла
Під дощем
Згадай Барбаро
Падав дощ над Брестом безупинно
І я зустрів тебе на вулиці Сіям
Ти посміхалася
Я посміхався теж
Згадай Барбаро
Ти хто мене не знала
Я хто тебе не знав
Згадай Барбаро
Згадай-таки той день
Не забувай
Я від дощу ховався
Кричав твоє ім'я
Барбаро
І ти побігла під дощем
Осяйна радісна промокла
Кинулась в мої обійми
Згадай це Барбаро
Ти не хотіла чути «ти»
І чути про моє кохання
Щоб я сказав це всім
Кого я бачив тільки раз
І навіть їх не знав
Згадай це Барбаро
Не забувай цей дощ
Тихий і покірний
У тебе на щасливому обличчі

У слухний час у цьому місці
Цей дощ на морі
Арсеналі
На човні Уесан
О, Барбаро
Яке це зло війна
Хто ти тепер
Під цим дощем з заліза
З вогню зі сталі з крові
А той хто обіймав тебе
З любов'ю
Він мертвий зник чи ще живий
О, Барбаро
Дощ падає над Брестом безупинно
Як і було колись
Проте це все не те а все руїни
Це дощ невимовно печальної скорботи
Він навіть не гроза
З заліза зі сталі з крові
Це просто хмари
Що ллють мов із відра
Краплі що лиш лишають
На воді круги
Зникають за стражденним Брестом
Тож не лишається нічого.

JACQUES PRÉVERT

(1900 - 1977)

DÉJEUNER DU MATIN

Il a mis le café
Dans la tasse
Il a mis le lait
Dans la tasse de café
Il a mis le sucre
Dans le café au lait
Avec la petite cuiller
Il a tourné
Il a bu le café au lait

Et il a reposé la tasse
Sans me parler
Il a allumé
Une cigarette
Il a fait des ronds
Avec la fumée
Il a mis les cendres
Dans le cendrier
Sans me parler
Sans me regarder
Il s'est levé
Il a mis
Son chapeau sur sa tête
Il a mis son manteau de pluie
Parce qu'il pleuvait
Et il est parti
Sous la pluie
Sans une parole
Sans me regarder
Et moi j'ai pris
Ma tête dans ma main
Et j'ai pleuré

КОНСТАНТИНОВА АЛІНА

III курс 2006 – 2007 н.р.

РАНКОВИЙ СНІДАНОК

Любив він каву над усе
Покласти вранці в чашку,
І молоко вершкове теж
І цукру ложечку, як завжди...
Крутнувшись різко за столом,
Він випив каву з молоком,
Відсунув чашку до кінця
І жодного жаданого слівця!
Майстерно враз пускав кільця
Із диму сигаретного,
І в попільничку без кінця
Весь попід він струсив зі зла...

І не поглянувши в мій бік,
Підвівся швидко і нестримно,
І як завжди свій капелюх
Одяг на голову красиво.
Він надягнув своє манто,
Тому що дощ йшов нескінченний,
І вирушив поспіхом він,
Не дивлячись на мене.
Цей ранок став такий сумний
До болю вже знайомий.
І плакати хотілось враз
Від порожнечі й горя.

МИХАЙЛОВА ЄВГЕНІЯ

V курс 2006 -2007 н.р.

ПРОЩАЛЬНИЙ СНІДАНОК

Він кави налив у чашку
Додавши цукру й молока
Знов її поставив
Не сказавши жодного слівця
Сигарету закурив
Пустивши кільця диму
І попід збив,
І жодного слівця!
І навіть погляду нема.
Не дивлячись на мене, встав
Надівши капелюха.
Свій плащ накинув від дощу
Пішов.
І спокою нема.
І плачу я,
І дощ зі мною
Немає краю і кінця
Цьому безмежному болю.

САЛИВОНІЮК ІВАННА

III курс 2006 – 2007 н.р.

ГОЛОДНИЙ СНІДАНОК

Він як завжди поклав у чашку кави,
За звичкою додавши молока.
Він не забув туди сипнути цукру
І розмішав усе як слід.
Він випив свою білу каву,
Зі злістю грюкнув чашкою об стіл.
Він не обмовився зі мною й словом,
І взявши запальничку підкурив.
Він декілька зробив кілець із диму,
З незграбністю струснувши попіл.
Він лиш мовчав і відвертав свій погляд,
І раптом встав з-за столу.
Він похапцем одяг пальто і шляпу,
За мить він був вже за дверима
Він не сказав мені нічого,
І навіть не поглянувши на мене
Він залишив мене самого.

GUILLAUME APOLLINAIRE

(1880 – 1918)

LE PONT MIRABEAU

Sous le pont Mirabeau coule la Seine
Et nos amours
Faut-il qu'il m'en souviene
La joie venait toujours après la peine

Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure

Les mains dans les mains restons face à face
Tandis que sous
Le pont de nos bras passe
Des éternels regards l'onde si lasse

Vienne la nuit sonne l'heure

Les jours s'en vont je demeure

L'amour s'en va comme cette eau courante
L'amour s'en va
Comme la vie est lente
Et comme l'Espérance est violente

Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure

Passent les jours et passent les semaines
Ni temps passé
Ni les amours reviennent
Sous le pont Mirabeau coule la Seine
Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure

КУКУЮК НАТАЛІЯ

IV курс 2006 – 2007 н.р.

МІСТ МІРАБО

Під мостом Мірабо річка Сена тече
І наше кохання з тобою
Та чи потрібно, щоб він нагадав мені про це
Бо після горя завжди радість лине

З'явися ніч та час настань
Збігають дні, а я живий

Тримаючись рука в руці, лишаймось наодинці
В той час як під
Мостом втрачасм з наших рук ми
Жваві погляди такої стомленої хвилі
З'явися ніч та час настань
Збігають дні, а я живий

Зника кохання назавжди, немов вода оця біжуча
Любові дні минають
Як це життя повільне
І як надія ця немила

З'явся ніч та час настань
Збігають дні, а я живий

Минають дні, минають тижні
Ні час, що промайнув
А ні кохання, яке не вернеться назад
Під мостом Мірабо річка Сена тече

З'явся ніч та час настань
Збігають дні, а я живий

ГАЛАЙ КАТЕРИНА

IV курс 2006 – 2007 н.р.

МІСТ МІРАБО

Під мостом Мірабо річка Сена тече
Мою й твою любов удаль вона несе
Чи потрібно нагадати мені знову
Радість й горе завжди ідуть поруч

Ніч настань, час прийди
Дні минають, я живий

Рука в руці, лице в лице давай постіймо
В то час, коли під мостом наших рук
Проходить хвиля
Від вічних поглядів стомилася вона уже

Ніч настань, час прийди
Дні минають, я живий

Любов мина без вороття як ця вода текуча
Любов мина без вороття
Яке ж життя повільне
Яка ж надія є жагуча

Ніч настань, час прийди
Дні минають, я живий

Проходять дні, минають тижні
Ні часу, ні кохання не повернеш більше ти
Під мостом Мірабо річка Сена все біжить і біжить

Ніч настань, час прийди
Дні минають, я живий

GILLE VIGNEAULT

(1928 -)

GENS DU PAYS

HYMNE NATIONAL DU QUÉBEC

Le temps qu'on prend pour dire: « Je t'aime »
C'est le seul qui reste au bout de nos jours.
Les vœux que l'on fait, les fleurs que l'on sème
Chacun les récolte en soi-même
Aux beaux jardin du temps qui court.
Gens du pays, c'est votre tour
De vous laisser parler d'amour
Le temps de s'aimer, le jour de le dire
Fond comme la neige aux doigts du printemps.
Fêtons de nos joies, fêtons de nos rires
Ces yeux où nos regards se mirent.
C'est demain que j'avais vingt ans.
Gens du pays, c'est votre tour
De vous laisser parler d'amour
Le ruisseau des jours aujourd'hui s'arrête
Et forme un étang où chacun peut voir
Comme en un miroir l'amour qu'il reflète
Pour ces coeurs à qui je souhaite
Le temps de vivre leurs espoirs.
Gens du pays, c'est votre tour
De vous laisser parler d'amour.

МОМОТЮК СВЯТОСЛАВ

8-А клас Рівненська українська гімназія
2010-2011 н.р.

НАЦІОНАЛЬНИЙ ГІМН КВЕБЕКА

„Я тебе люблю!” – клянешся
І даруєш квіти.
Як же зберегти любов цю,
До днів кінця не розлюбити?

Люди! Це Ваша черга
Сказати про любов,
Як вічність, що нам дана Всевишнім.
Ось, в озеро дивись: безмежна глибина,
І там, на дні, - любов твоя.

Час жити сподіванням,
Час відчути, що тобі – 20,
І буде так завжди.
Так поділися з друзями цим щастям,
Забудь проблеми навіки.

Спіши в життя, та не спіткнись,
Плекай любов свою, горни,
Щоб не розтанула вона,
Як сніг на пальчиках весни...

GILLE VIGNEAULT

(1928 -)

MON PAYS

Mon pays ce n'est pas un pays, c'est l'hiver
Mon jardin ce n'est pas un jardin, c'est la plaine
Mon chemin ce n'est pas un chemin, c'est la neige
Mon pays ce n'est pas un pays, c'est l'hiver
Dans la blanche cérémonie
Où la neige au vent se marie
Dans ce pays de poudrerie
Mon père a fait bâtir maison
Et je m'en vais être fidèle
À sa manière, a son modèle

La chambre d'amis sera telle
Qu'on viendra des autres saisons
Pour se bâtir à côté d'elle
Mon pays ce n'est pas un pays, c'est l'hiver
Mon jardin ce n'est pas un jardin, c'est la plaine
Mon chemin ce n'est pas un chemin, c'est la neige
Mon pays ce n'est pas un pays, c'est l'hiver
De mon grand pays solitaire
Je crie avant que de me taire
À tous les hommes de la terre
Ma maison c'est votre maison
Entre mes quatre murs de glace
Je mets mon temps et mon espace
À préparer le feu, la place
Pour les humains de l'horizon
Et les humains sont de ma race
Mon pays ce n'est pas un pays, c'est l'hiver
Mon jardin ce n'est pas un jardin, c'est la plaine
Mon chemin ce n'est pas un chemin, c'est la neige
Mon pays ce n'est pas un pays, c'est l'hiver
Mon pays ce n'est pas un pays, c'est l'envers
D'un pays qui n'était ni pays ni patrie
Ma chanson ce n'est pas ma chanson, c'est ma vie
C'est pour toi que je veux posséder mes hivers...

МОМОТЮК СВЯТОСЛАВ

8-А клас Рівненська українська гімназія
2010-2011 н.р.

МОЯ КРАЇНА

Моя країна заледеніла, мов зима,
Тут сніг із вітром одружились,
Ось там гора, там – рівнина,
А тут горбочки накопились.

Мій батько тут будинок будував,
І королеву Снігову він часто зустрічав.
„Люби свій край!” – вона йому казала,
Щоб мир і злагода в нім завжди панували.

Я так люблю свою країну,
Що лід весь здатен розтопити,
Моя земля квітне, мов сад,
Котрий не можна засніжити.

Моя країна заледеніла, мов зима,
Тут сніг із вітром одружились,
Ось там гора, там – рівнина,
А тут горбочки накопились.

Мій дім – це місце, звідки родом я і ти,
Нікому не віддам його,
А ти?

Кричу до всіх людей Землі:
„Почуйте голос мій сьогодні!
Мій дім – це й ваша благодать,
Спішіть до неї, гнані і голодні!”

Прийму в свої обійми всіх,
Відкрию душу незрадливу,
Залишу вас на самоті,
В своїй кімнаті особливій...

Піду з надією я в іншу пору року,
Там, де зима і літо, мабуть, однакові,
Піду туди, крізь бурі та незгоди,
Втім, повернусь додому дуже скоро.

О люди! Моя раса!
Моя дорога – сніжна траса.
Моя країна – це не країна, - навпаки,
Тут все моє життя, - мої пісні й думки,
Це місце, де завершу свої дні...
Моя країна заледеніла, мов зима,
Тут сніг із вітром одружились,
Ось там гора, там – рівнина,
А тут горбочки накопились.

ПЕРЕКЛАДИ НА НІМЕЦЬКУ

Тарас Григорович ШЕВЧЕНКО

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПІСНІ

ГАВРИЛЮК Тетяна

ОБРОШКО Ольга

ТАРАС ГРИГОРОВИЧ ШЕВЧЕНКО
(1814 – 1861)

САДОК ВИШНЕВИЙ КОЛО ХАТИ

Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугатарі з плугами йдуть,
Співають ідучі дівчата,
А матері вечерять ждуть.

Сім'я вечера коло хати,
Вечірня зіронька встає,
Дочка вечерять подає,
А мати хоче научати,
Так соловейко не дає.

Поклала мати коло хати
Маленьких діточок своїх;
Сама заснула коло їх,
Заснуло все, тільки дівчата
Та соловейко не затих.

ГАВРИЛЮК ТЕТЯНА
IV курс 2010 – 2011 н.р.

DER KIRSCHGARTEN NEBEN DER HÜTTE

Der Kirschgarten neben der Hütte
Die Maikäfer summen über den Bäumen
Die Bauern mit Pflügen gehen,
Die gehenden Mädchen singen das Lied,
Und warten die Mütter zum Abendessen.
Die Familie ißt Abendbrot neben der Hütte,
Das Abendsternchen geht auf.
Die Tochter bringt Abendessen,
Und Mutter will lehren
Doch Nachtigall lässt nicht,
Die Mutter brachte kleine Kinder
Neben der Hütte ins Bett,
Und selbst schlief neben ihnen ein.

Träume sieht alles, nur Mädchen
Und die Nachtigall verstummt nicht.

ГАВРИЛЮК ТЕТЯНА
IV курс 2010 – 2011 н.р.

КОЛИСКОВА ПІСНЯ

Повішу я колисочку
Повішу я колисочку
В темнім лісі
На липочку,
В темнім лісі на липочку.

Буде вітрець повівати,
Мале дитя колисати.
Будуть пташки прилітати
Та будуть співати,
Дитиночку маленечку
Будуть присипляти.

WIEGENLIED

Hänge ich das Wiegchen auf
In dunklen Wald
Auf das Lindchen,
In dunklen Wald auf das Lindchen.

Der Wind wird wehen,
Ein kleines Kind wiegen.
Die Vögel werden anfliegen
Und werden schlagen,
Ein kleines Kindchen
Werden sie einschläfern.

ВЗЯВ БИ Я БАНДУРУ

Взяв би я бандуру
Та й заграв, що знав,
Через ту бандуру
Бандуристом став.

А все через очі,
Коли б я їх мав,
За ті карі очі
Душу б я віддав.

Марусино, серце,
Пожалій мене,
Візьми моє серце,
Дай мені своє.

Де Крим за горами,
Де сонечко сяє,
Там моя голубка
З жалю завмирає.

Взяв би я бандуру
Та й заграв, що знав,
Через ту бандуру
Бандуристом став.

WÜRDE ICH BANDURA NEHMEN

Würde ich Bandura nehmen
Und spielen, was ich doch will,
Wegen dieser Bandura
Werde ich Banduraspieler.

Und wegen dieser Augen,
Wenn ich hätte sie.
Für diese dunkle Augen
Seele gäbe ich.

Marusyno, Liebchen,
Bedaure bitte mich,
Nimm mein Herzchen,
Und gib mir dein Herz.

Wo die Krim mit Gebirge,
Und Sonne hell scheint
Dort meine Liebste
Ist jetzt erstarrt.

Würde ich Bandura nehmen
Und spielen, was ich doch will,
Wegen dieser Bandura
Werde ich Banduraspieler.

ОЙ ХМЕЛЮ Ж МІЙ, ХМЕЛЮ

Ой хмелю ж мій, хмелю,
Хмелю зелененький,
Де ж ти, хмелю, зиму зимував,
Що й не розвивався?

Зимував я зиму,
Зимував я другу,
Зимував я в лузі на калині
Та й не розвивався!
Ой сину ж мій, сину,
Сину молоденький,
Де ж ти, сину, нічку ночував,
Що й не роззувався?

Ночував я нічку,
Ночував я другу,
Ночував я у тої вдовиці,
Що сватаги буду!

Ой сину ж мій, сину,
Ти моя дитино,
Не женися на тій удовиці,
Бо щастя не буде!

Бо вдовине серце,
Як осіннє сонце, -

OH HOPFEN, DU MEIN HOPFEN

Oh Hopfen, du mein Hopfen,
Hopfen ist grün.
Wo hast du, Hopfen, Winter überwintert,
Dass du nicht aufgeblüht bist?

Ich hab' den Winter überwintert,
Und auch den zweiten,
Ich hab' auf der Wiese überwintert
Und nicht aufgeblüht bin!
Oh Sohn, du mein Söhnchen,
Sohn, der Junge.

Wo hast du, Söhnchen, Nacht übernachtet,
Dass die Schuhe nicht ausgezogen hast?

Ich hab' Nacht übernachtet,
Und auch die zweite,
Ich hab' bei dieser Witwe übernachtet,
Die heiraten werde!

Oh Sohn, du mein Söhnchen,
Du mein kleines Kindchen,
Heirate diese, diese Witwe nicht,
Weil du kein Glück hättest!

Weil das Witweherz
Ist, wie eine Sonne im Herbst.

Воно світить, світить, та не гріє

А все холодом віє.

А дівоче серце,

Як весняне сонце, -

Воно ніби, ніби хмарнесеньке,

А все ж теплесеньке!

МІСЯЦЬ НА НЕБІ

Місяць на небі, зіроньки сяють,

Тихо по морю човен пливе,

В човні дівчина пісню співає,

А козак чує – серденько мре.

Пісня та мила, пісня та люба,

Все про кохання, все про любов.

Як ми любились та й розійшлися

Тепер навіки зійшлися знов.

Ой очі, очі, очі дівочі,

Темні, як нічка, ясні, як день!

Ви ж мені, очі, вік вкоротили,

Де ж ви навчилися зводити людей?

Sie scheint, scheint und nicht wärmt

Und immer wieder kühlt, kühlt

Und das Herz des Mädchens

Ist, wie eine Sonne im Frühling.

Sie ist so, als etwas bewölkt

Aber trotzdem erwärmt!

DER MOND IN HIMMEL

Der Mond im Himmel, Sterne scheinen,

Langsam im Meer das Boot schwimmt,

Im Boot ein Mädchen das Lied singt

Und Kosak hört – sein Herz erstarrt.

Das Lied ist lieblich, das Lied ist treuer,

Über die Liebe, über das Lieb.

Wie wir liebten, und wie uns trennten.

Jetzt auf ewig finden wir uns.

Oh, Augen, Augen, Augen des Mädchens

Dunkel wie Nacht und hell wie Tag.

Sie, die Augen, mein Leben abkürzten.

Wo lernten sie beleidigen mich?

ЗБІРКА СТУДЕНТСЬКИХ ПЕРЕКЛАДІВ

Написано до друку 12.05.2011 р.
Формат 60x84 1/16. Папір офсетний Гарн Таймс
Друк різнографічний
Ум друк арк 1,8 Ум обл. видави арк 1,9
Наклад 100 прим. Замовлення №25/09.

Віддруковано ФОП Орос О. Ю.
Свідоцтво В01 №666634 від 24.12.2003р.
33028, м. Рівне, вул. О. Кобилянської 15 а, тел. (098) 4552008.